

Ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας στο χωριό "ΜΠΕΛΟΓΙΑΝΝΗΣ"

Οι Έλληνες της ξενιτιάς πιο άξιοι Έλληνες από τους Έλληνες της Ελλάδας

Με μια εξαιρετικά σημαντική ομιλία του, συναισθηματικά φορτισμένη αλλά ιστορικά απόλυτα τεκμηριωμένη ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας, Κωνσταντίνος Στεφανόπουλος, έστειλε σ' όλο τον Ελληνισμό μήνυμα εθνικής ενότητας και ομοψυχίας από το χωριό Μπελογιάννης, 56 χιλιόμετρα έξω από τη Βουδαπέστη. Στο όμορφο πράσινο χωριό που έχει το όνομα του Νίκου Μπελογιάννη ο Πρόεδρος βρέθηκε στα πλαίσια της επίσημης επίσκεψής του στην Ουγγαρία (22-24 Απριλίου 1998) και έγινε δεκτός, από τους διακόσιους περίπου Έλληνες που απόμειναν σ' αυτό -έπειτα από τον επαναπατρισμό των άλλων- με ζεστασιά, χαρά, ενθουσιασμό και αγάπη.

του Αχιλλέα Χατζόπουλου

Τια πρώτη φορά στην ιστορία του χωριού, που δημιουργήθηκε μετά από τον εμφύλιο πόλεμο, το επισκέφθηκε ένας Πρόεδρος Δημοκρατίας. Κι όχι μόνος μάλιστα. Τον συνόδευε ο Πρόεδρος της Ουγγαρίας, κ. Γκεντς, ένας πρόσχαρος άνθρωπος, ο οποίος δεν άφησε ούτε λεπτό μόνο του τον κ. Στεφανόπουλο.

Ο κ. Γκεντς μιλώντας με τους Έλληνες δημοσιογράφους θυμήθηκε με νοσταλγία ότι, ως γεωπόνος, είχε δουλέψει για να γίνουν τα αγροβελτιωτικά έργα στο χωριό Μπελογιάννης.

Ο Δήμαρχος του χωριού κ. Ζ. Βλαχόπουλος υποδέχτηκε τον κ. Στεφανόπουλο με τα λόγια του εθνικού ποιητή, Διονυσίου Σολωμού, "το Έθνος πρέπει να μάθει να θεωρεί εθνικό, ότι είναι αληθινό" και πρόσθεσε: "και αληθινό είναι ότι η παρουσία σας εδώ, στην ελληνική καρδιά της Ουγγαρίας, αποτελεί το κορυφαίο ιστορικό γεγονός στην ιστορία της ελληνικής προσφυγιάς, δικαιώνει τις θυσίες, τα πάθη και τις αγωνίες πολλών γενιών για τη λαχτάρα της μητέρας πατρίδας, της πατρίδας με τη μακραίωνη ιστορική πορεία και τις ευγενικές παραδόσεις που ανέκαθεν χαρακτήριζαν το γένος των Ελλήνων, αλλά και τις κορυφαίες ανθρωπιστικές αξίες".

"Οι Έλληνες και οι Μαγναροι κάτοικοι του χωριού... δεν θα σας ξεχάσουν ποτέ", είπε ο δήμαρχος του χωριού, μέσα σε ενθουσιώδη χειροκροτήματα μικρών και μεγάλων Μπελογιαννιτών.

Ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας στις επισκέψεις του στο Δημαρχείο, στην εκκλησία του Αγίου Κωνσταντίνου και Ελένης (λειτουργεί από το 1996), στο σχολείο, μίλησε με τα πιο ζεστά λόγια για τους Έλληνες του χωριού Μπελογιάννης και τον ελληνισμό του εξωτερικού γενικότερα. Με συγκίνηση χαίδευε τα Ελληνικά που τραγουδούσαν κουνώντας ελληνικές σημαίες και χειροκρότησε χαμογελώντας όσα απήγγειλαν ποιήματα.

Μιλώντας στο πολιτιστικό κέντρο "Κουλτούρα" του χωριού δεν ξέχασε να εκφράσει την ευγνωμοσύνη του προς το Ουγγρικό κράτος για

τη φιλοξενία που προσέφερε, ύστερα από τον εμφύλιο, στους εκπατρισμένους Έλληνες:

«...Η ευγνωμοσύνη δεν περιορίζεται στη σημερινή παρουσία του κ. Προέδρου. Η ευγνωμοσύνη αναφέρεται στον τρόπο με τον οποίο υποδέχθηκαν αυτό το κομμάτι της Ελλάδας, του Ελληνισμού, εσάς τους Έλληνες τους καταδιωγμένους τα δύσκολα εκείνα χρόνια, πως σας υποδέχθηκαν με στοργή και αγάπη οι συγγενικές αρχές και πως σας έδωσαν τη δυνατότητα όχι απλώς να συνεχίσετε τη ζωή σας, αλλά να ζήσετε ειρηνικά και ευτυχισμένα και σήμερα να είσαστε στη θέση να ανταποδίδεται αυτή την ευγνωμοσύνη με τα δικά σας αισθήματα.

Από εκεί και πέρα, για να μιλήσω σαν Έλληνας στους Έλληνες, η χαρά μας είναι μεγάλη που ξανασυναντώμεθα. Έχουμε συναντήσει εμείς και εσείς, εδώ και πολλά χρόνια, όταν ξεπεράσαμε τις δυσκολίες και τα συναισθήματα που μας είχε αφήσει ο φοβερός εμφύλιος πόλεμος. Σήμερα, όχι μόνο τίποτα δεν μας χωρίζει, αλλά πάρα πολλά μας ενώνουν. Και διαρκώς αυτοί οι δεσμοί γίνονται ισχυρότεροι και σταθερότεροι.

Χαίρω ιδιαίτερα, διότι οι περισσότεροι από εσάς έχουν ήδη επιστρέψει στην Ελλάδα. Αλλά χαίρω ακόμη διότι και εσείς που μένετε εδώ και εκπροσωπείτε με τόσο θαυμάσιο τρόπο την Ελλάδα, εξακολουθείτε να φέρετε το όνομα της Ελλάδας σ' αυτή την ευγενική χώρα, την Ουγγαρία και να συνεισφέρετε στη δική της προκοπή, εργαζόμενοι και για τη δική σας. Αν ξέραμε, αγαπητοί φίλοι, το τι κακά φέρνει ο εμφύλιος πόλεμος, αν ξέραμε τόσα χρόνια μετά απ' αυτόν ότι συνεχίζονται οι δυστυχίες και οι διαφορές, θα είχαμε σκεφθεί όλοι πολύ, προτού ξεκινήσουμε τη διαμάχη».

Σήμερα κερδίζουμε

Ο Αρχηγός του Κράτους, κάνοντας αναφορά στον εμφύλιο, είπε ακόμη:

«...Ή μήπως η Ελλάδα του '45-49 δεν κα-

τεστράφη από αυτόν τον εμφύλιο πόλεμο που άφησε και στις δύο πλευρές τίποτα περισσότερο από δυστυχία, από θανάτους, από απώλειες. Πόσοι σπουδαίοι Έλληνες δεν χάθηκαν σ' αυτούς τους εμφύλιους πολέμους; Πόσους που πρέπει τώρα να θρηνησουμε και από τις δύο πλευρές, οι οποίοι αν ζούσαν θα είχαν προσφέρει στη γενική προσπάθεια; Αλλά όλα ήρθε η ώρα να τα καλύψει όχι η νίκη, γιατί η νίκη δεν πρέπει να τη δεχόμεθα σαν παρηγοριά. Να τα καλύψει η γνώση, να τα καλύψει η συνείδηση της πραγματικότητας. Να τα καλύψει η εθνική ενότητα και η ομοθυμία που βασιλεύει σήμερα σε όλη την Ελλάδα και μεταξύ όλων των Ελλήνων. Και αυτό είναι το κέρδος που το αγοράσαμε πολύ ακριβά, το πληρώσαμε πολύ ακριβά. Αλλά η πληρωμή έγινε. Η εξόφληση πραγματοποιήθηκε. Σήμερα δεν πληρώνουμε πια. Σήμερα μόνον κερδίζουμε. Κερδίζουμε από αγάπη, από πλούτο συναισθημάτων. Και θέλω να σας βεβαιώσω για τη συγκίνησή μου, στην οποία αναφέρθηκα στην αρχή της ομιλίας μου, γιατί είναι μεγάλη η συγκίνηση για κάθε Έλληνα. Κι είμαι βέβαιος ότι και τη δική σας καρδιά κατέχει το ίδιο συναίσθημα, όταν συναντιέται με άλλους Έλληνες και μάλιστα σε ξένη χώρα. Γιατί η ξένη χώρα μπορεί να είναι πολύ ευγενική, όπως είναι η Ουγγαρία, πολύ πολιτισμένη, όπως είναι αυτή η χώρα, πολύ στοργική για σας, πολύ φιλική για μας, αλλά είναι ξένη χώρα.

Κι έτσι, όταν σ' αυτή την ξένη χώρα συναντιώνται οι Έλληνες μεταξύ τους, αισθάνονται να δυναμώνουν τα εθνικά αισθήματα, να δυναμώνει η αγάπη, να δυναμώνει - ο δεσμός που πάντοτε πρέπει να υπάρχει μεταξύ μας.

Θέλω να σας βεβαιώσω ότι όταν ταξιδεύω σε διάφορα μέρη του κόσμου και συναντώ Έλληνες, οι οποίοι από άλλες αφορμές και κάτω από άλλες συνθήκες, όχι όμοιες με τις δικές σας, μετανάστευσαν έξω από την πατρίδα, τα ίδια αισθήματα με κατέχουν. Και όταν ακούω τα παιδιά μας, τα παιδιά σας που είναι παιδιά όλων μας να μιλούν αυτά τα ωραία ελληνικά, να ξέρουν τα ελληνικά τραγούδια, να ξέρουν τόσο όμορφα τον εθνικό μας ύμνο, καταλαβαίνω ότι η ξενιτιά δεν αποτέλεσε ποτέ εμπόδιο για την ανάπτυξη των πατριωτικών αισθημάτων με την ενδυνάμωση της εθνικής συνείδησης. Κι αν είναι εύκολο να μείνει κανείς Έλληνας στην Ελλάδα, αναγνωρίζω πόσο πιο δύσκολο είναι να μείνει κανείς Έλληνας στην ξενιτιά. Και πόσο πιο άξιοι είναι αυτοί οι Έλληνες από τους Έλληνες της Ελλάδας, γιατί κάτω από τις γνωστές και μεγάλες δυσκολίες κατορθώνουν να συντηρήσουν τον ελληνισμό τους, κατορθώνουν να διατηρούν τους δεσμούς τους με την πατρίδα και καθιστούν την πατρίδα υπερήφανη. Γιατί σε οποιαδήποτε ξένη χώρα ζουν οι Έλληνες,

Ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας, κ. Στεφανόπουλος, στο Δημαρχείο του χωριού "Μπελογιάννης" ανάμεσα στον Πρόεδρο της Ουγγαρίας κ. Γκεντς και το Δήμαρχο κ. Βλαχοπούλο.

Ο κ. Στεφανόπουλος και οι μικροί Έλληνες του χωριού "Μπελογιάννης", μισό αιώνα μετά τον εμφύλιο.

αναδεικνύονται μεταξύ των νέων συμπατριωτών τους. Γιατί προσφέρουν στην προκοπή της νέας τους πατρίδας. Γιατί δεν έχουν ποτέ λησμονήσει τους δεσμούς με την πατρίδα».

Ιδιαίτερα χαρακτηριστική είναι η προτροπή του Προέδρου της Δημοκρατίας προς τους κατοίκους του χωριού Μπελογιάννης:

«... Όποιος θελήσει να έρθει στο Προεδρικό Μέγαρο στην Αθήνα, να πει ότι έρχεται από το Μπελογιάννη, οι πόρτες θα είναι ανοιχτές, να έρθει να με δει, να κουβεντιάσουμε άλλη μία φορά».

Δύσκολα χρόνια

Καίριες ήταν οι επισημάνεις του Προέδρου της Δημοκρατίας και κατά τη διάρκεια της τελετής των εγκαινίων των γραφείων της

Αυτοδιοίκησης Ελλήνων Ουγγαρίας στη Βουδαπέστη (23.4.98): είμαστε πάλι αδελφια, εδώ και πολλά χρόνια, είπε. Τα χρόνια τα δύσκολα, που επακολούθησαν μετά τον εμφύλιο, υπογράμμισε:

«... διήρκεσαν πολύ περισσότερο απ' ότι έπρεπε να διαρκέσουν και αυτό είναι μια υπαιτιότητα, η οποία πρέπει να ομολογήσουμε μας βαραίνει όλους. Διότι όταν κανείς ομολογεί την αλήθεια, δεν είναι ότι απαλλάσσεται από τις ευθύνες του, αλλά καταλαβαίνει τι πρέπει να κάνει στο μέλλον».

Ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας, κ. Στεφανόπουλος, φεύγοντας από την Ουγγαρία, υπογράμμισε ότι σήμερα όλοι οι Έλληνες είναι ενωμένοι κάτω από τους ίδιους εθνικούς στόχους, κάτω από τις εθνικές επιδιώξεις, κάτω από τις ιδέες της αδελφούσης και της αγάπης που πρέπει να ενώνουν όλους τους Έλληνες».